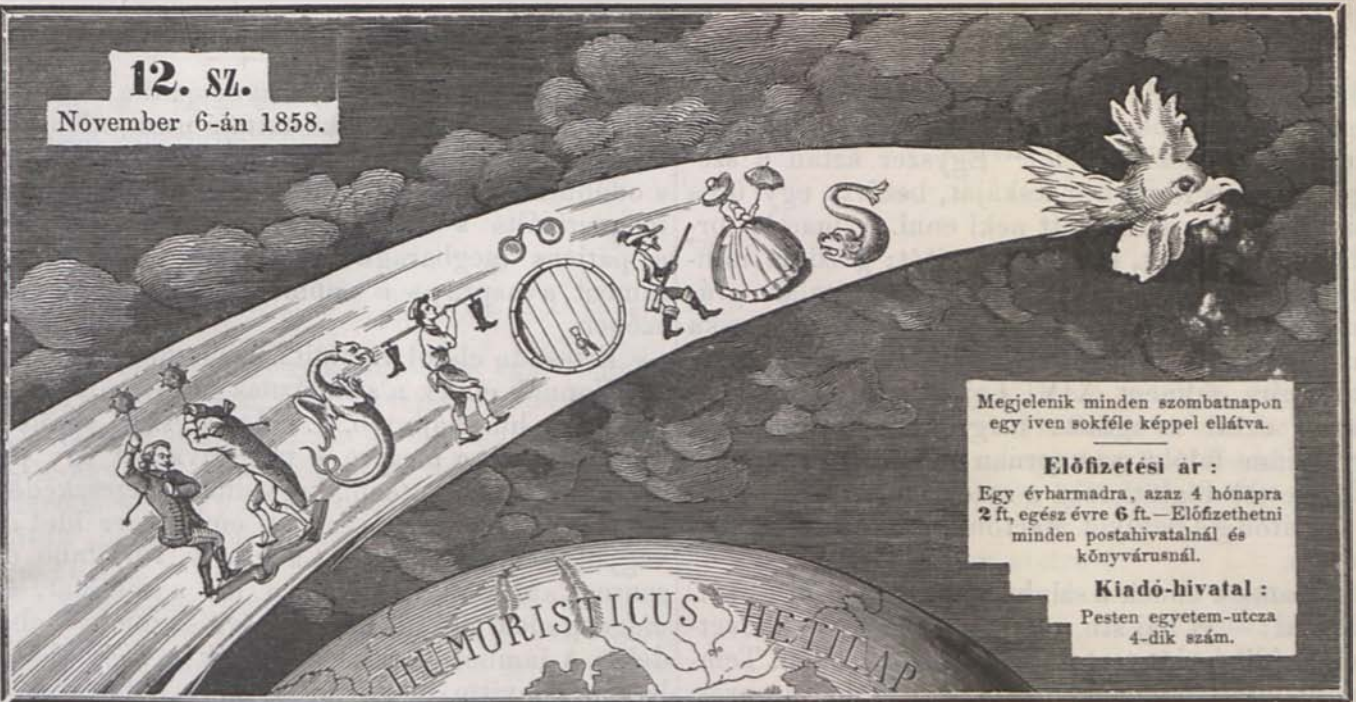

12. SZ.

November 6-án 1858.

Megjelenik minden szombatnapon
egy iven sokféle képpel ellátva.

Előfizetési ár :

Egy évharmadra, azaz 4 hónapra
2 ft, egész évre 6 ft.—Előfizethetni
minden postahivatalnál és
könyvárusnál.

Kiadó-hivatal :

Pesten egyetem-utca
4-dik szám.

AZ ÜSTÖKÖS.

Humoristico-belletristicus hetilap.

KAKAS MÁRTON LEVELEI — SAJÁT MAGÁHOZ.

I-ső levél.

Azt a furcsaságot már megértük, hogy két együtt utazó író az úton összepereelvén, azontul az egész marschruta alatt, daczára annak, hogy folyvást egy kocsin ültek, egy szobában háltak, mindig levél által értekezett egymással; de még azt nem, hogy valaki saját magával correspondeáljon. No hát legyen meg ez is. Az üstökös úgy is felfordította a világot. Tehát — kedves öcsém Kakas Márton!

Azt mondják, hogy a prágai városház-toronyának négy szegletén öt bagoly van kifaragva, hanem annak az ötödiknek az a tulajdonsága, hogy a ki az ő apjának nem igazi fia, az ezt a baglyot nem láthatja. Ott ugyan voltaképen soha sincsen több négy bagolynál, hanem azért minden ember, a ki ezt a mesét tudja, megesküszik rá, hogy ötöt lát; nehogy koreznak nevezzék.

Nálunk is van ilyen ötödik bagoly, még pedig igen szép számmal : majd mindjárt producálok egy párt.

Van nekünk egy épületünk, a mit nemzeti

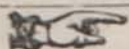
színháznak neveznek; ennek a baglyaival azonban megfordítva van a dolog, mint a prágai toronynál. A ki ezekből egyet meglát, arra azt mondják, hogy rossz hazafi; ergo, senki sem meri őket látni.

Van ennek a színháznak egy nagy operája : ej haj... stb. A nagy Széchenyi mondott egyszer egy jó adomát egy német vargáról, ki elkezdett nagy házat építeni : de félmunkában kifogyott a költsége s aztán ezt a verset írta a falára :

„Hájzer baun iz a grósze Luszt
Ich aber armer Schuszt-
-Er hab dasz nid gwuszt,
Dasz dasz szu fil kuszt . . . .

Látod-e a baglyot Márton? úgy-e hogy nem látod? én sem látom. Ha azt mondanók, hogy látjuk, megkergetnének bennünket, mert rossz hazafiak vagyunk.

Van ennek a színháznak holmi drámája is; — ej haj . . . . stb. — XIV. Lajos királynak az udvarában volt egy szegény nemes ember, a ki untalan sollicitálta a fejedelmet azért, hogy nagy

Teljes számú példányokkal folyvást szolgálhatunk.

uraktól elfoglalt jószágaiba helyeztesse vissza; mire Louis mindannyiszor azt felelte neki: „Biztositalak gráciám felől.“ Egyszer aztán a szegény nemes fogta a macskáját, bezárta egy üres szekrénybe s nem adott neki enni. A macska ordított, nyivákolt, kaparta az ajtót; gazdája mindig azt mondta neki, hogy „biztositalak gráciám felől.“ Egyszer aztán megsokalta a macska a tréfát s megdöglött; a szegény ügyes bajos ekkor újra felment XIV. Lajoshoz; s midőn az ismét azzal nyugtatta meg, hogy „biztositalak gráciám felől,“ szomorúan monda neki: „Jaj Sire, ettől döglött meg a macskám.“

Látod-e a baglyot Márton? nem látod? én sem látom.

Vannak ennek a színháznak drámairói és kritikusi: — ej haj stb. . . . Egyszer egy pap kegyetlen prédikációt tartott az uzsorások ellen. Templom után odament hozzá egy főfő uzsorás, megköszönte neki, hogy olyan hatalmasan beszélt, s kérte, hogy csak nógassa ezután is az uzsoráskodókat, mert annyian vannak már, hogy mind elrontják az üzletet; ha egy-kettő szívére venné a prédikációt, a többi aztán könnyebben vihetné magasabbra a kamatot.

Te persze nem érted, hogy miről szól a mese? Én sem értem.

A bírálók és drámairók hajdan invitálva voltak ebbe a házba, most ott kinn tágasabb nekik: — ej hajh stb. . . . Egyszer egy gazdag fakereskedő háziúr felizent a padlás szobájában lakó poétához, hogy beteg és nagyon unja magát, küldjön le neki valami könyvet, csak egy pár napra kell, míg kiolvassa; a poéta azt izente vissza a háziurnak, hogy ő meg küldjön hát fel egy öl fát, neki is csak egy pár hétre kell, míg befüt vele.

Érted? nem érted? Elmehetsz.

Van ennek a színháznak egy igazgató bizottmánya; — hm, hajh stb. . . . A krimi háboru alatt egy francia tábornok megbetegedett s elmaradt Silistriában. Jöttek azután a városon keresztül mindenféle hadtestek; ott egy pár napig mindegyik megpihent, az alatt a hadtest törzsorvosa kúra alá vette a beteg vitézt a maga rendszere alapján. Egyik allopatha volt, az megitatott vele egy veder ipecacuanhát; lefektette és odább ment; jött a másik hadtest, annak az orvosa homoeopatha volt, az földhöz verte a decoctumos üvegeket, adott neki egy csipet lapdacsot, felültette és odább ment; a harmadik corps felcsere vérbőségnek tulajdonítá a baját, eret vágott rajt

s ment odább; a negyedik hydropatha volt, az hidegvizes lepedőkbe takartatta s ment odább; — az ötödik gőzfürdőt rendelt neki, megizzasztotta s odább ment; — a hatodik delejező volt, megmagnetizálta s masirozott odább; — utoljára a patiens megharagudott, felkelt az ágyból, kiment a napra, s a napmelegtől meggyógyult szépen.

Ertesz te ebből valamit? ugy-e hogy nem?

Vannak ennek a színháznak nagyságos patronusai; — hm, hajh stb. . . . Az egyszeri spanyol grand kiment a mezőre, s meglátva ott egy parasztot jóízűn falatozni, kegyelmes leereszkedéssel monda néki: „te szegény ember, jer ide! én vagyok sennor Grando Caballo y Tarlatano de santo Caprimolgo; — hozd ide a sajtodat, én megengedem neked, hogy a társaságomban ebédelj.“ A jámbor paraszt megörült a nagy tiszteletnek, odavitte a sajtját s mély deferentiával nézte, hogy költi el az excellentissimo senor az ő sajtját, ő maga enni sem mert belőle a nagy tisztelet miatt; utoljára még kezet is csókolt neki.

Tandarida rididom. Azt mondja a magyar nóta.

Van azután ennek a színháznak egy mindig zúgolódó, és mindenhez hozzá szokó közönsége; — hm, hajh, stb. . . . Egyszer a nagy Széchenyi elbeszélte: hogyan fölnek meg a rákok? Hát mikor a vízből kifogják őket s behányják a kosárba, akkor zúgolódnak, hogy „ez czudarság, ez malitia így banni a szegény rákokkal, ez nekünk sehogy sem tetszik.“ Akkor aztán a szakácsné berakja őket a fazékba s vizet tölt rájuk: erre felvidulnak a rákok: „no hála Istennek, már most megint jól vagyunk, hiába csak boldogok a rákok!“ A szakácsné aztán tüzet rak a fazék mellé, a víz elkezd melegedni. A rákok magukon kívül vannak örömben: „minő boldogság! meleg vízbe jutottunk; van-e olyan boldog publicum több mint a rák?“ A víz azonban mind jobban kezd melegedni; lassankint kezdik észrevenni a rákok, hogy nem jól megy a dolog, már süti az oldalukat a fazék: „baj van! veszélyben a rákok!“ Ekkor elhúzza a fazekat a szakácsné a tüztől, hogy ne forrjon olyan hirtelen, a rákok ismét magukhoz térnek: „rákok, ne csüggedjete! a veszély jobbra fordult már, a rákoknak nem szabad elveszni;“ a szakácsné azután megint hol beljebb tolja, hol kiebb húzza a fazekat a tűz körül, a jámbor rákokat a szerint veszi elő pirosító kétségbeesés, vagy boldogabb jövődök reménye,

mig egyszer aztán azt veszik észre a rákok, hogy egészen veresre megfőttek.

Ugy-e öcsém Kakas Márton, ebből sem értettél semmit? Mese ez is, mint a többi. —

Ha mese, hát mesd ketté; azt tartja a közmondás.

Szerető bátyád

Kakas Márton.

V E S Z E D E L M E S V I S I T E K.

Volt egy bizonyos főiskolának egy rengeteg komoly jogtanára, nem nevetett volna tán egy félvilágért; ennek a komoly ur embernek meg volt egy csinos leánya, kibe valamennyi jogász szerelmes volt, s kihez többen közülök, kik tudnillik „hoffähig“nek érezték magukat, el is jártak udvarolni.

Mindebben nem lett volna semmi hiba, dacára a tanár-papa komor arcának, ha mindig zárva nem lett volna a kapu — és minden látogatáskor csengetni nem kellett volna, s a papa szobája épen a kapu alá nem nyílt volna, hova szörnyen behangzott a csengetyü szava, föl-fölzavarván a tudós urat tudományos buvárkodásaiából.

Egy darabig megleglé a jó tanár a számos csengetésre s kapunyitogatás-, illetőleg csikorgatásra csak a fejét csóválni, s el-el nyelegetni bosszúságát, de a mi sok csak sok, ő is megsokalta a csörömpölést, s gondolkozni kezdett azon, hogy lehetne szép szerével, elszoktatni a vatermördeket kapujától, és neje salonjától; de meg is találta a nyitját.

Egy nap ugyanis a csengetésre maga sietett ki a kaput fölnyitni, nem kis meglepetésére egy kicsipett fiatal amorosonak.

— Alászolgája, tekintetes tanár ur, bocsánatot kérek, ugyan miért méltóztatik maga fáradni.

— Isten hozta édes barátom, csak tessék besétálni, nem tesz az semmit, mért ne nyithatnám én is ki az ajtót, méltóztassék, csak ide jobbra, nagyon becsülöm hogy megtetszik látogatni, igen nagyra becsülöm, tessék tessék!

Amorosonknak természetesen nem maradt egyéb hátra, az előzmény után, mint szépen jobbra chasserozni a helyett, hogy balra lejtett volna.

— Tessék helyet foglalni, kedves barátom, méltóztassék, ide velem szemközt így ni! tessék letenni azt a kalapot.

A jogász leült szemközt a mint kínálva volt, s a kalapot is letette.

— No már most diskuráljunk, folytatá a tanár, még pedig oly tárgyul, mely önre nézve hasznos és tanulságos, és igen érdekes lesz.

A jogász csupa szem és fül lön.

— Én önt gyakran látom sétákra, látogatásokra menni, kedves barátom, szinte hajlandó lenne az ember hinni, hogy alig marad ideje a tanulásra honn, hihetőleg éjjel vagy korán reggel olvasgat, nemde?

— Igen — is, tekintetes ur.

— Vagy pedig igen szerencsés memoriával bir, s az órákon folytonosan figyelmez, nemde?

— Igen — is.

— No már ugy jól van, ugy már szeretem a dolgát, tud mulatni is, de tud tanulni is, reá ér mindenre?

— Igen — is tek — —

— No de lássuk hát mennyire volt figyelmes ma is, beszéljessünk egy kicsit a mai előadásról.

Ha jogásznunk eszének csavarója lett volna, titokban most csakugyan fölhuzta volna, de nem levén, egyszerre sötét kezdett lenni körülötte s kezdé magát igen roszul mulatni. Elkezdett fészkelődni, köhécselni, s ujdonat új három ezüst huszasos Jaquemar-keztüjét oly kiméletlenül czibálni, hogy egyik ujjá a kezében maradt.

— Mondja meg csak nekem, folytatá a tanár épen azzal a komoly arcczal, mely soha el nem hagyta, lett légyen lezéken, társaságban, könyvei mellett, vagy a whist asztalnál, lakodalomban, vagy temetésen, mondja meg csak nekem kedves barátom: mi is hát az az actus majoris potentiae?

Ha diákunk általában csak eszmélni is tudott volna szorongatott állapotában, bizonyosan azt felelte volna reá, csakugy gondolatban, hogy actus majoris potentiae az embert a papának meg-examinálni, mikor a kisasszonyhoz jött vizitre; de a bizony semmit sem gondolt, csak gépíleg ismétlé, keztüjének egy másik ujját tépvén le e közben — —

— Az actus majoris potentiae — —

— Igen, igen, csak tessék tovább, nagyon jól kezdte, no s tehát?

— Az actus majoris —

— Igen.

— Az actus —

— No s?

— Az —

— Kedves barátom, ha még egyszer újra kezdi, egy árva betűt se hagy a kérdésből, no tán meg is feledkezett már miről beszéltem ma egy egész órán át, no, no! az ilyen ifju ember sokszor szórakozott is szokott lenni, no de nem tesz semmit, csak menjen haza kedves barátom, olvassassa jól meg ezt a tárgyat, meg a többit is; hogy ha legközelebb szerencsém lesz, kerekdedebben szólhasson róla mint most, nem fogom

elmulasztani, újra megkérni hogy mondja el, mi legyen az az actus majoris potentiae? ajánlom magamat, örülök hogy szerencsém volt, jó éjszaka kívánok, legyen szerencsém másszor is!

A szegény diák félig halva távozott a tanár szobájából. Azt mondják, hogy hevenyében még két jogász hasonló kelepcebe került az öreg urnál — de többé ugyan soha egy sem, egész éven át.

Zalán.

Kritika és jutalom hajdan és most.

(Historiai korrajz 4 képben, versek nélkül.)

Hajdan a tizenegyedik és tizenkettedik században Provençe világhírű dalünnepeire, vagy Közép-Európa Sängerfestjeire mozgásba jött az egész művelt világ. Lovagok, fejedelmek és királyok fénylő szolgálta-csoportok kíséretében robogtak a gyűlhelyre, hol már évekkel azelőtt készítették a győzelmesnek szánt ajándékokat: az arany koszorút, melyen mesterek remekeltek, az övet, mely király-kisasszonyok tüszúrta ujjából csöppent vérrel valamégszentelve s a pompás fegyverdarabokat, melyeken királyi fegyverkovácsok működtek.

Midőn a várva várt nagy nap eljött, megtelt a fejedelmileg ékitett terem, megjelent a trónon a fejedelem, s mint égből szállt angyal állt ott a szelid királyleány, oldalánál a gazdag és dicső ajándékokkal, melyekre most vágyó szemmel tekintett a megjelent vetélkedő sereg. — A padokat és ülőhelyeket a fejedelmi nők, lovagok és országlárok foglalták el, feszült figyelemmel várva a fejedelmi jeladást, mire a heroldok trombitája a verseny kezdetét jelenté.

A lelkesült költő, kinek nevét rendszeren már ország világ tudá, végre a trónelőtti emelvényre lépett, a bírák helyet foglaltak, a hallgatóság feszült némasággal figyelt s a dal megzendült. — Riadó taps és örömjaj szakítá félbe a tetszést nyert versszakokat; a költő barátai örömkönyveket hullattak s kedvesének szivecskéje utban volt, hogy a szűk vállfűzöt kiszakítsa.

De most előlépett a második dicsővetelő, majd a harmadik s mindeniknek ott volt saját pártja, mely lelkesíté, s mely harcra szállt mellette. — Midőn a pályázók sora lejárt, a komoly bírák összesúgtak s néhány percz múlva ki lön mondva az ítélet. — Ekkor a győzelmes földren-

gető örömríadás között közelgett a trón szármolyához, letérdelt s a király leányától ünnepélyesen megkoszorúztatott.

Most: — lehajít egy nagyságos ur vagy egy lapszerkesztő, vagy egy kalendáriumcsináló egy

csomó aranyat a földre : azt mondja a poétáknak : ti ugyan mind egy lábíg érdemetlen emberek vagytok; de minthogy még is csak kell valahogy élnetek : itt van egy kis collátióra való : no hadd látom, ki tud érte legszebben lehajolni?...“

Térjünk azonban át a kritikára :

Ma egy nem sikerült mű szerzőjére az vár :

Vagy barátai az ujság-szerkesztők s ekkor művére a kritikát maga megírhatja; vagy jóakarói az ujdondászok s ezek a rosszért jóval fizetnek. — Ha azonban elég szerencsétlen volt valaha valamely ilyes nagy-hatalmassággal háborus viszonyban lenni, akkor még ha a száz aranyat haza vitte volna is, bizonyos lehet benne, hogy a miképen azon papír, melyre művét írta rongyból lett; azzá a mi épen azon uton és módon viszont ronggyá kell annak válnia. Nagyobb lapoknál e célra már határozottan a cséplőgépek vetettek használatba. Ez a kritika mostan.

Hajdan magát a gyarló művet vesztére hagyták; de a fényes gyülekezet előtt folyt verseny egyre tüzezebb lett; a vesztés nem volt meglegedve, a bírálóról a közönségre,

a közönségről a bírákra hivatkozott, míg a fogadások végeletekig mentek.

Hogy egy ilyes versenytől a t. közönség valódi fogalmat szerzhessen, magához a komoly történet műzsájához — Klio kisasszonyhoz folyamodunk.

A 13-ik század elején, Herman gróf idejében, Németországban, Wartburgban költői verseny volt, fényességre minden eddigit felülmuló.

A legnagyobb hírű „Sängerek“ siettek a vitérre s a verseny folytán utolsókul Walther és Afterdingen nevű lovagok maradának.

Afterding bukottnak nyilvánított. Ő Sófia hercegnő kegyéhez folyamodott s bíról Klingsort azon idő leghiresebb költőjét hívá Magyarországról.

Ez eljött s Afterdinget vesztésnek nyilvánítá s a kritika eltörte a pálczát fölötte.

Ez alatt pedig értsétek kedves atyámfiak, hogy a versenyen jelenlévő legfelsőbb végrehajtó és kritikai hatalom : az eisenachi bakó Stempel, a vesztés költő nyakát leütötte.

Kell-e e hajdani díj a hajdani kritikával, vagy meglegedtek a mostanival?...
K. cs. k.

Jancsó és a tisztelt publicum.

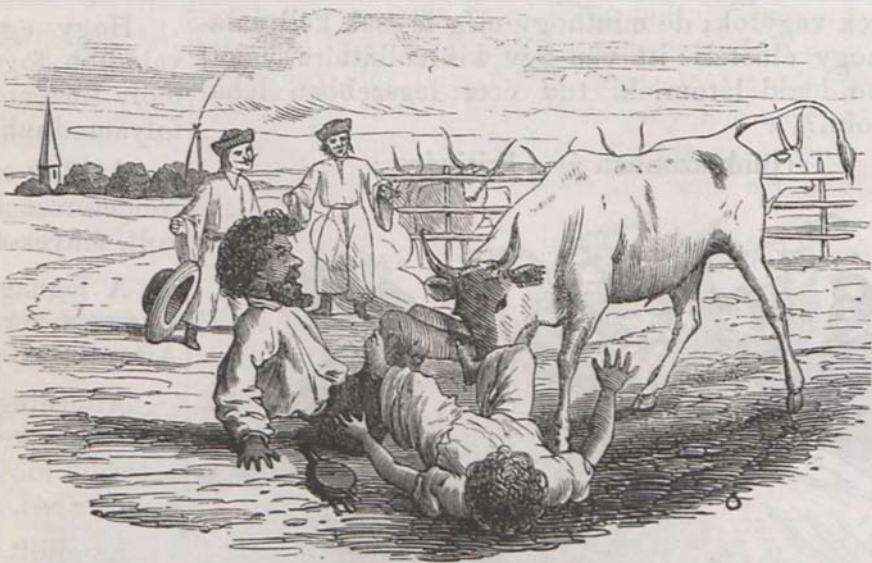
A híres komicus Jancsó egy este valami komoly hősi szerepet játszott s a közönség egyet sem tapsolt neki. Másnap valami bohókás szerepben lépett fel, ak-

kor meg alig szólt kettőt, hármat, az egész közönség elkezdett tapsolni. — Megáll a beszéd közepén, vállat vonit s nagy kedvetlenül leszól a közönséghez :

„Ugyan mit tudnak ma tapsolni? Ilyen ostobaságnak, mint ez a mai? Tegnap kellett volna?“

Laconicus felelet.

G... helységben ősi szokás szerint nagy-pénteken borjúkat bélyegeztek, mely alkalomra vasat melegíteni a falu cigányát is fuvójával kiharancsolták. Az ingerkedő gulyások az utolsó borjút egészen a cigánynak irányozva bocsátották el, mely a cigányt tüzeztől, fúvostól minden pereputyostól szétrúgta. Föltápaszkodás után a fiatal rajkó ily észrevételt mondott a vén dadinak: Apám, csak látom, hogy bolond a mazzsar, ha bort isz. Erre a vén rövideden azt felelte: „Is, nem is.“

Anthologia

Narczis versesztregáros hátra hagyott munkáiból.

I.

Nagy Kállóból Kis Kállóba
Kis Kállóból Nagy Kállóba
Szép fasoros ut vezet.
Hej jártam én azon egykor
Majd mindennap eleget.

Meg-megálltam a közepén,
Egy lyukacsos hid tetején
Felnéztem és lefelé;
Félre vágtam kalapomat
Fainul mulattam magamat
Szemem is düledt belé. (Narczis félszemű volt.)

Amint azután jöttek
A lovak és a tehenek,
Bámultam plasticájok.
Mert meglátván a hidlyukat,
Léptek s ugrottak nagyokat
Elállott szemök, szájok.

De a melyik bele hágott
Bárminő nagy képet vágott
Eltört lábbal elbukott; —
A minék az lett a vége
Hogy ő nagysám tehénsége
A vágóhidra jutott.

Mínthogy pedig mindennapon
Ott nyugodtam a kődibon
S szemléltém az ily malért,
A szolgálók hozzám jártak
Megtudni mily marhát vágtak
Szárzat-e, vagy kövért?!

Erdőd.

Hirlapi kaesák.

— Francia lapok nagy dicsekedve hirdetik, hogy Napoleon herceg nem rég valódi chinai lakomát adott s elszámálják, miféle ételek kerültek az asztalra? Egy étel volt *chinai fecskéfészek mandarin-mártással*, főfő inyletes eledel a chinaiaknál. Hanem azt nem írják meg a lapok, hogy miből készül ez a drága étel? Mi ezt a híres utazó *Lafond* hiteles tudósításai nyomán ide ígatjuk. A chinai fecskéfészeket készítik a tengerparti fecskék *földi gilisztákból*; a mandarin-saucet pedig a chinai cukrárszok sajtolják *pinczeférgékből*. Jó áppetitust kívánok hozzá.

Nyelvbotlás.

— Merre kell Tiszafürednek menni — kérdi a négylovos uri ember a gubás bojtártól.

— Csak arra tessék *felfordulni a!* — mond nagy készséggel a juhok őrzője.

A mi nincs.

— Tudnád-e már kis fiam — kérdezé az iskola-vizsgáló az — asztal-áldást?

— Nincs minékünk asztal-áldásunk — így szól a fiú, — mert mi patkáról szoktunk enni.

Historiai feladat.

Ki találta fel a legelső bon-mot (szójátékot) Karakalla idejében? mi volt az? és mi lett a jutalma érte?

(Megfejtése a jövő számban.)

Különös ismerkedés.

Kánya János arról volt híres, hogy fél Magyarországon ő a legrútabb ember.

Bertók Mihály, a kinek szintén a szépségből jutott legkevesebb, egyszer találkozik Kányával a keresztúri vásáron s a nélkül, hogy őt előbb ismerte volna, megszólítja: „Nemde kegyed Kánya János?” — „Én vagyok — felelt Kánya — de honnan ismer ön engemet, mennyiben én nem emlékszem, hogy ez életben egymást valaha láttuk volna?” — „Az igaz, hogy most látom önt először, de miután sokaktól hallottam, hogy nálamnál rútabb ember csak egy létezik, azt pedig Kánya Jánosnak hívják; tehát önt látva, könnyű volt ráismernem, mert magamnál még eddig csak önt láltam rútabbnak. Egyébiránt ezért ne legyünk haragosak.”

Ugy is lön, karonfógták egymást s rögtön megitták a legelső tabernában a barátság-poharat. *K. Gy.*

Méltó ok.

- No Jancsi, megpróbáltad az új vasekét?
- Igenis megpróbáltam.
- Hát melyik jobb? Ez-e, vagy a régi faeke?
- Jobb a régi, nagy uram.
- Miért jobb?
- Tudja Isten. Csak hogy ez az új nem olyan jó.
- De miért? Talán nehéz az ökröknek?
- Nem a. Inkább olyan könnyen jár mint a parancsolat.
- Hát miért rosszabb akkor?
- Tudja Isten.
- Talán roszul barázdol?
- Olyan egyenes barázdája van annak uram, mint a plajbász.
- Miért rosszabb hát mégis?
- Tudja Isten.
- Talán sok földet felszed?
- Kéznél van az ösztöke, lehet azon segíteni.
- Mi az apád lelkéért rosszabb hát akkor?
- Tudja Isten.
- De ha olyan könnyen jár, egyenesen barázdol, meg a földet se szedi fel mint mondod, hát akkor még se rosszabb a réginél?
- De rosszabb biz a.
- De hát mondd, miért?
- Tudja Isten.
- Hallod-e te Jankó! Ha nekem még egyszer azzal felelsz, hogy „Tudja Isten,” és nem mondod meg egyenesen, hogy miért rosszabb, úgy helyén hagylak ezzel az izével — nádpálczával, hogy . . . Szólj hát, miért nem olyan jó?
- *Mert zöld!*

A tizenegyedik számbeli rébusz megfejtése.

„Mind a négyen egy követ fújnak.”

Mit nem iszik a huszár háborus időben?

— Burkusországon masiroztunk keresztül 1809-ben, ott ittam éltembe a legjobb 1834-beli bort, — mondá a rokkant huszár a korcsmán.

— Mit beszél Márton gazda, 1834-belit 1809-ben, hisz ez lehetetlenség!

— No! no! igaz hogy nem lehet, de én nem hazudok hanem az a sváb kellner szedett rá, mert becsületére állította, hogy valóságos 1834-beli bor a mit előadott.

Különböző izlések.

Egyszer valakire kellett várnom a budai alagút előtt; azalatt mindenféle idegen emberek jöttek mentek, bámulták a nagyszerű építményt s kiki mondta felőle a maga véleményét.

Jött két ember, megállt, végig nézett rajta, s azt mondá: „be szép nagy templom lehetett volna ebből.”

Azután másik kettő jött, az meg azt mondá: „de nagy színház telt volna ki belőle.”

A harmadik pár úgy találta, hogy ez bizony igen szép volna *kaszárnyának*.

A negyedik pár szerint pedig „milyen pompás *sör-pinczét* lehetne belőle csinálni.”

Kérdés: miféle osztálybeli emberek lehettek a Nr. 1. 2. 3. 4. véleményadói?

Régiség.

Egy nem rég felfedezett omlatag remetelak falán ezt a felvésett irást találták:

Qui pit rem tem pit rem
ca uxo li ca atque dolo
Qui ret re te ret re

(Meg nem kell magyarázni az asszonyoknak, hogy mit tesz?)

Megszokta már.

Biztatták a lakománál a fiatal színészt, hogy emeljen poharat s mondjon áldomást a háziurra; de ő csak fejet csóvált, mondván:

„Nincs itt sűgő!”

Új pénzben.

Senki sem tanulta meg olyan gyorsan és tökéletesen minden számításbeli positionak új pénzre való gyors és szabatos áttételét, mint a * * fogadó főpinczére; ettől ha kérdi valaki: hány óra? rögtön szolgál vele: 17 és $\frac{5}{10}$ ” (régii krajczárban 10 óra.)

Hirhedett pipázók arcképei.

2-dik. Czerkó Gyuró.

Nehogy nemzeti részrehajlással vádoltassunk, sietünk tért nyitni hirhedett pipázóink arcképesarnokában: hazánkban termett, nem sarkantyúviselésre született érdemes fajoknak is, a legnagyobb liberalitással járván el e tekintetben a rang osztályokra nézve.

A derék férfi, kinek arcképét jeleseink közé felmagasztalók, hivatalára nézve *agyagégyenes-mászványkerekleg-háromláb szolgáltörté-cáladékainak vasczérnag fejlődvényes összeontai által orvosló tudora*: parasztnyelven drótos tót.

Ezen nagy férfi sok országot bejárt, tapasztalatok

s kétgarasosok gyűjtése végett és sok gyógyíthatatlannak látszó sebet megorvosolt egyszerű tudományával.

A régi világban ő volt az egyedüli *adószedő*, a kit nem kergettek ki a házból, sőt inkább az utcáról hivogattak be.

Jellemének szilárdságát, lelkületének bátorságát bizonyítja az: hogy *ugyanazon jelszó*, melyet húsz év előtt hirdetett, maig is jelszava maradt, és azt bátran és *fennhangon* be merte vallani fényes nappal, *minden utcán, minden ház előtt*, nem kérve, ki lakik abban? És míg a *szabadkőművesek* emissariusai titkos páholyokban hirdetik tanaikat, ő addig a *szabad fizekesség* tanait minden kapu alatt felemelt homlokkal hirdeti s vassal is kész megerősíteni.

A mi pedig pipázási érdemeit illeti e jeles férfinak, azok legnagyobb fényt vetnek jellemére; s nem aggódom kimondani, hogy sok tekintetben még minket is megszégyenitenek. Ugyan is . . .

. . . Mit teszen a magyar pipázó férfi, ha egy nap nincsen dohányja?

Nem pipázik . . . .

És ha más nap sincsen? . . .

Káromkodik . . . .

És ha harmadnap sincsen? . . .

Akkor belebetegszik . . . .

Lám! az érdemes Czerkó Gyuró más eljárást követ; ő nem haragszik, nem zúgolódik, nem esik kétségbe, mikor elfogy a dohányja: de hogy pipájához még akkor se legyen hűtelen, *megfordítja a szárát s a keserű végét szíja*.

Adja az ég, hogy e magasztos példából tanuljatok nemes szilárdságot, rendületlen hűséget és eszéyes leleményességet a szükség napjaiban.

K.

A 11. számbeli matematikai feladat megfejtése.

Hét lúdja volt a kecskeméti embernek, ebből megvette az első asszonyosság az összes szám felét, meg egy felet: $= 3\frac{1}{2} + \frac{1}{2} = 4$, maradt három; a másik asszonyosság ismét az összes szám felét, meg egy felet: $= 1\frac{1}{2} + \frac{1}{2} = 2$. A szakácsné végre megvette a maradék felét, meg egy felet: $= \frac{1}{2} + \frac{1}{2} = 1$. Így aztán nem maradt hátra egy sem. Az ember első elmondásra azt hinné, hogy egy félnek még is fenn kellett maradni ha hárman vettek fél ludakat.

Szerkesztői sub rosa.

— Mi a character? rövidítve jó lesz. (109.) Mi a kötelesség? jó, a többi régi. (110.) Három nő. Egy tál levesben egy szem lencse. (111.) Ajándék borjú, mehet, nem nézzük a fogát. (112.) Új diák. Zilahitól, jó. (113.) A tekintetes boltosné használható. (114.) Milyen a szarvas ló? (115.) Cséplőmasina. (116.) Bornyu-alma. (117.) Hová repülnek a békák? (118.) Marja a diák a dinynyét. Elfogadtatnak. (119.) Más szolgálja. (120.)

— *Csákvár*ra. Nagyon régi dolgok azok. (122.) Szegénység határideje használható, kísérői nem. (124.) *Egy pár sílány éles* közt van egy pár kivétel. (125.) Önhittség, stb. itt ott meglehető. (126.) Palota. A mulára irt bucsuztató nagyon

híg dolog. (127.) Diák-tempo és a többiből marad egy kis mag, ha megszeleltetjük. (128.) A metsző kés és társai jó remniscenciák, egy párt közölhetünk. (129.) István bátya: nem rossz ez, de még sem jó. (132.) Kati, Gyuri, csak maradjanak a Tiszán túl, hanem a Tiltakozás, szerelmi vallomás jó ötletek; szerző elég élczesen tud írni. (133.) Ferde Kelemen nem új ötlet, de megjárja, mikor jobb nem lesz. (134.) Egy csomóban érkeztek e következők: Carolina. (135.) Mátyás király, és a cseh unjecz. (136.) Két oszlop. (137.) Bot nélkül. (138.) A lánchíd. (139.) A képen lőtt fiú. (140.) Vigasztalan férj. Mind használható.

Felelős szerkesztő s kiadó-tulajdonos: **Jókai Mór.**

Lakása: Magyar-utca 21. szám.

Nyomatott Landerer és Heckenastnál Pesten

(Egyetem-utca 4. sz.)